

Jan Dobšenský

Jednou tě najdu

1. vydání

*vydáno v dubnu 2022 jako 116. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-232-6 (epub)

ISBN 978-80-7570-233-3 (mobi)

ISBN 978-80-7570-234-0 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2022

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

3. DÍL

JEDNOU TĚ NAJDU

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
1. Kapitola - Všechno, nebo nic.....	12
2. Kapitola - Zachraň se.....	56
3. kapitola - Koruna království.....	84
4. kapitola -Pošetilé sny.....	149
5. kapitola - Nečekaná návštěva.....	193
6. kapitola - Tajemství.....	244
7. kapitola - Královo město.....	286
8. kapitola - Jednou tě najdu.....	352
9. kapitola - Král zlodějů.....	404
10. kapitola - Ayasuna.....	472
11. kapitola - Zlatá klec.....	522
Epilog.....	556
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	560
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů.....	565
Rodokmen al-Haareků vládců Nogaasharu.....	571
Chronologický přehled událostí.....	572
Pomořanský kalendář.....	577
Mapy.....	580
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů.....	587

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – www.yorran.cz

Yorrân

PROLOG

Godrik už nějakou dobu zamýšleně zíral do mihotajících se plamenů, ale ani jeden z jeho posluchačů si netroufal jej vyrušit. Jen se na sebe zvědavě dívali, potom Aevan kývl hlavou a pozdvihl obočí, jako by svého bratra vyzýval k nějakému činu. Ten ale jen zamítavě zavrtěl hlavou a položil si prst na ústa. Tak uběhla v tichu další chvíle, až to nakonec netrpělivý Aevan nevydržel.

„Tak cos vyčetl v těch plamenech, Godriku?“

Poustevník několikrát zamrkal, potom se mírně usmál a odpověděl: „Potřeboval jsem si urovnat myšlenky. Ten příběh je velmi dlouhý a košatý, moji princové. Nechci na nic zapomenout a nic přeskočit. Ale myslím, že jsem připraven. Budeme pokračovat?“

„Výborně, Godriku, myslel jsem si to. Tak o čem to bude teď? Říkal jsi, že to bude o Ekramovi?“

Poustevník přikývl. „A taky o Parse. Na tu nesmíme zapomenout. A jinak o hledání, protože tím každá cesta začíná. Každý hledá něco jiného. Někteří tajemství, jiní své blízké a další se pídí po moci a majetku. Ale nakonec stejně všichni zjistí, že všechno to soužení bylo jen pátráním po odpovědi na otázku »kdo jsem, odkud jsem přišel a kam jdu« ... A je jedno, jestli je to příběh žebráka, nebo krále.“

„To je každý mnich takový filosof, Godriku? Tak pověz... Co hledají ti, o nichž nám budeš teď vyprávět, poustevníku?“

„Dobrá otázka, princi Aevane. Myslím, že Abarhil hledá své kořeny, což je odpověď na otázku »odkud jsem přišel«. V Ekramově životě se objevily zapomenuté skutečnosti a teď netuší, jaký další směr jeho cesta nabere. Hybatelem jeho putování je odpověď na otázku »kam jdu«. No

a Parsa, ta s překvapením a úžasem hledá odpověď na otázku »kdo vlastně jsem«.

Poustevník se opět na okamžik odmlčel a pak se zeptal: „Ale někde musíme začít. Slyšeli jste někdy o Bregedôrově jižním tažení, princové?“

Oba mladíci zvedli překvapeně hlavu a přikývli. „Slyšeli. Vždyť kdo by jej neznal? Ale neříkal jsi, Godriku, že to bude o tajemstvích a tajemných talismanech?“ ozval se po delší době Laven.

„Máš pravdu, princi Lavene, ale taky jsem mluvil o zapomenutých semenech minulosti, která začala klíčit a probouzet se k životu. A k tomu došlo dávno před tím, než se Yorrân narodil.“

„Dobře, dobře, a co tedy ty talismany? Ty jsou odkud?“

„Z Dairany.“

„Z potopené Dairany zpěváků a sníčků? Copak ten svět někdy existoval? Není to jen pověst, pohádka, která se hodí k dobrému vínu a k pobavení krásných žen?“ nadhodil výsměšně Aevan.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak nám chceš naznačit, Godriku, že v Yorránových časech po Dairaně nezůstaly jen pověsti, jako je tomu dnes?“ pronesl zamyšleně starší z obou bratrů.

„Správně, princi Lavene. Je důležité vědět, že ty talismany se nezačaly hlásit o své místo na slunci až v časech našeho příběhu, ale mnohem a mnohem dříve.“

„Tak proto jsi zmínil to jižní tažení Egnora I. zvaného Brega?“

Poustevník s úsměvem pokýval hlavou. „Přesně tak. Ty talismany byly stvořeny v dílnách zaniklé Dairany a byly z ní odvezeny krátce předtím,

než se nad tím ztraceným světem zavřela mořská hladina. Dostaly do našeho světa a čekaly, až přijde jejich čas.“

Princ Aevan nevěřicně zavrtěl hlavou. „To by musely čekat celý věk! Nevymýšlíš náhodou, poustevníku? Poslyš, Lavene, ty jsi vzdělanější než já. Egnor Brega vládl na konci třetího století čtvrtého věku. Dairana zmizela v hlubinách na konci druhého, jestli si to dobře pamatují z hodin dějepřavy. Kolik let vlastně trval ten třetí věk?“

„Tři tisíce dvacet jeden rok,“ ozvala se stručná Lavenova odpověď.

Aevan stáhl obočí, znovu se obrátil k poustevníkovi a zamračeně pronesl: „Chceš mi říct, mnichu, že ty talismany ležely ukryté tři tisíce tři sta let a nikdo o nich nevěděl? Potom se zčistajasna objevily v Egnorově době? Tomu mám věřit?“

„Věřit tomu rozhodně nemusíte, princí, ale je to skutečně tak. Jediný rozdíl je v tom, že o nich věděla úzká skupina zasvěcenců, která je po celý ten dlouhý čas ukryvala. To, proč tu zůstaly, se však zjistilo až v Yorránově době.“

„Co to tedy bylo, zatraceně? Přestaň už nás s těmi hádankami natahovat na skřípec, Godriku, a spusť!“ rozčiloval se zvědavý Aevan.

„Jak si přejete, princí. Ilmentur i Yôkhâranâ byly výtvořem padlého temného anděla. Ten byl poražen posledním vladařem Dairany a spoutaný převezten do jeho paláce. Zde strávil nějaký čas v žaláři, ale protože byl mimořádně lstivý, vetřel se časem do přízně svého pána a ten mu bohužel začal naslouchat. Na jeho radu nechal v hlavním městě postavit největší chrám své říše, zasvětil ho temnotě a svého nového rádce učinil veleknězem. V tom chrámu hořely nepřetržitě celé dny obětní ohně a konaly se lidské oběti.“

„Jak se jmenoval ten démon?“

„Lidé severu a západu, kteří s ním dlouhá staletí vedli nesmiřitelné války, mu v průběhu času dali různá jména. Jejich pouhé vyslovení však bylo po Poslední válce zakázáno. V Yorrânově době se tak pro něj ujalo jméno z dávného jazyka elfů – Pán Děsu, tedy Gorthaur nebo zkráceně Gortar. V dalekých jižních pouštích jej však lidé uctívali a sloužili mu. Ti jej nazývali Khâr-anâ, Král lidí.“

„O Gortarovi jsem slyšel, ale to druhé jméno jsem v životě nezaslechl. A jak přišly na svět ty talismany a k čemu sloužily?“

„Khâr-anâ, řekjeme mu tak pro potřeby následujícího vyprávění, nejprve vytvořil ilmentury...“

„To jich bylo víc? Mluvil jsi o jednom!“

„Nepřerušujte mě, princí Aevane, nebo se nikam nedostaneme. Ano, bylo jich více, ale jen jeden z nich sehrál naprosto zásadní roli v konečné bitvě o vládu nad jihem. Ale vraťme se zpět do časů Khâr-anova zajetí na ostrově Dairana. Tam jich bylo pro hlavní kněze chrámu vytvořeno celkem třináct. Sedm z nich pak odvezl před potopením Dairany jeden z nich, Torleach, daleko na východ. Tam čekaly dlouhá tisíciletí, než přijde jejich čas.“

„K čemu sloužily? Jaký byl jejich účel?“

„Ovládnání lidí. Khâr-anâ sám dokázal vstoupit do mysli obyčejných lidí, ovládnout ji a tím mást jejich plány a rozhodnutí. Jeho kněžím však bylo toto umění nedostupné, a protože Khâr-anâ potřeboval pro svůj chrám lidské oběti, vytvořil ilmentury jako nástroje na ovládnutí lidské mysli. Kněz, který jimi vládl, pak mohl odvést jakéhokoliv člověka jako ovci až k obětnímu oltáři.“

„To je hrozné. Lidé bez vlastní vůle vedení jako obětiny do chrámu temnoty!“ Laven se otrásl. Mladší bratr se na poustevníka zaraženě podíval.

„Nebyl žádný způsob, jak se jim bránit?“ Poustevník jen zavrtěl hlavou.

„Dobře, říkal jsi, že šest jich zmizelo při potopení Dairany. Sedm jich bylo odvezeno na východ. Jak se odtud dostaly sem na západ?“

„První z nich sem přinesl Ghilnogan. Vzpomínáte na pověst o Pánu kouzel? Další se pak dostaly do krajů kolem Velké písečné pouště s armádami Gortrogů, protože někteří z jejich elfských velitelů je měli ve svém držení. A to je důvod, proč nyní začneme vyprávěním o králi Bregedôrovi, který byl prvním smrtelníkem, kterému se ilmentur dostal do ruky.“

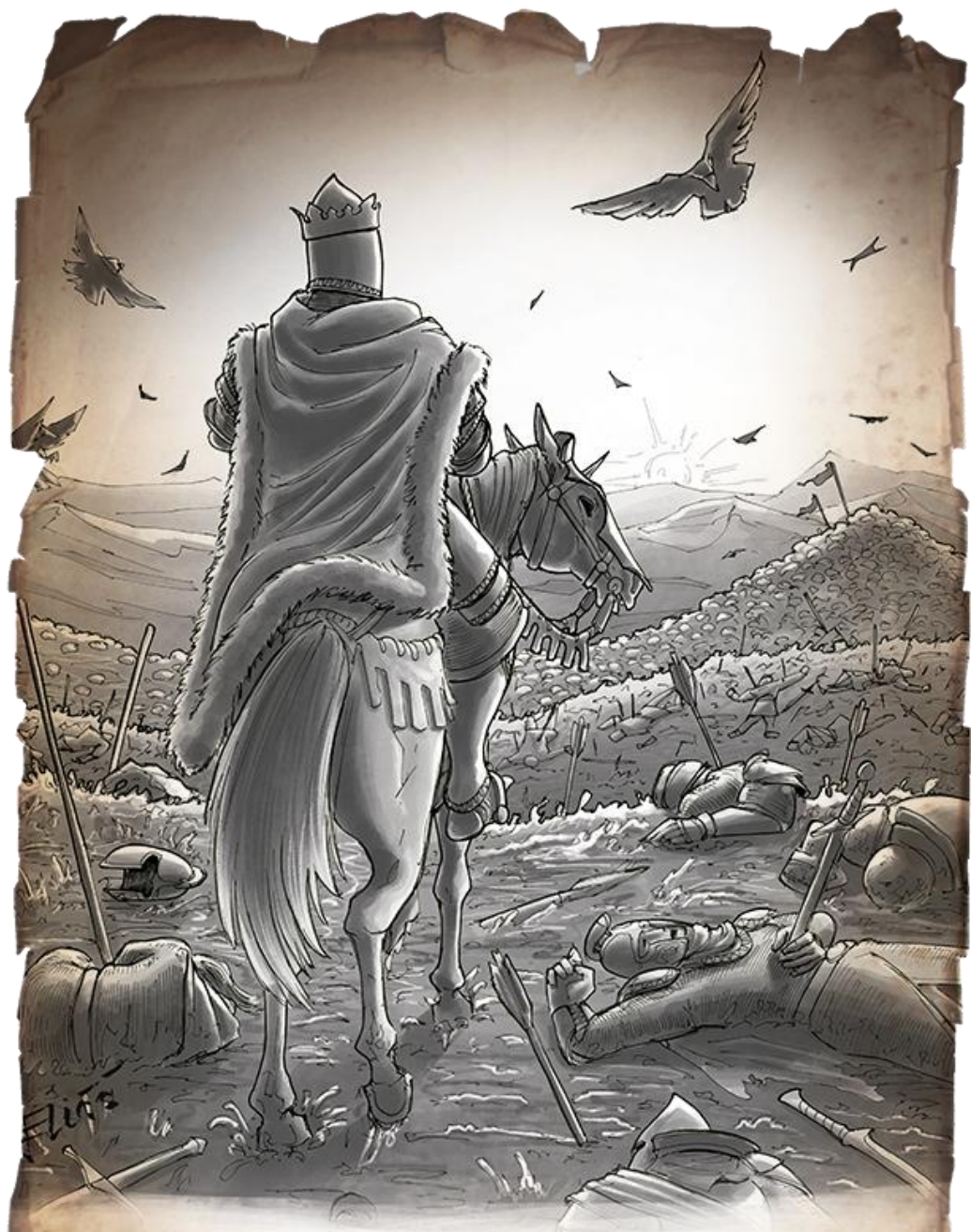
„Jak jej získal?“

„Podle pověsti, jej prý objevil na válečném poli...“

„Tak povídej poustevníku, nebo se zvědavostí pomínu!“

Ten se usmál a řekl: „Bude lépe, když ten příběh nechám někomu povolanejšímu, a tím byl v Yorránových časech Khaspirský slavík...“

1. Kapitola

1. KAPITOLA - VŠECHNO, NEBO NIC

Velké pustiny, měsíc slunovratu 575 e. d.

Karavana koní, mezků, pěších a vozů se již několik týdnů ploužila studenou liduprázdnou stepí. Krátce po svátku yestaré opustila Merélos a namířila si to napříč Malými pustinami na jihovýchod. Po dvou týdnech dorazila k brodům přes Pustinnou, kde se před pouhými pár měsíci odehrála bitva mezi Rômenkhôrovými oddíly a armádou pána Hardazinu. Po zvlněné pláni se porůznu povalovaly poškozené zbraně, polámané dřevce, potrhané praporece, zbytky stanů, vojenské výstroje a mršiny zvířat. Necelou míli před brody pak karavana vyplašila smečky vlků, hejna vran a supů. Mrchožrouti se shromažďovali u navršených hromad tlejících lidských ostatků. Poutníci se s nechutí odvraceli od děsuplné podívané a zakrývali si ústa a nosy šátky, aby se alespoň trochu chránili před všudypřítomným zápachem z rozkládajících se těl. Byl to smutný pohled na pomník jednoho slavného vítězství.

Slávu odvál vítr, zůstal jen smrdutý puch.

Přechod širokého řečiště Pustinné trval karavaně téměř dva dny. Zvířata se zdráhala v tomto zimním období vstoupit do ledové vody, která byla po ránu pokryta tenkým škráloupem ledu. Poháněči a vozkové měli spoustu práce, aby vzpírající se zvířata nahnali do studeného proudu.

Po překonání brodů karavanu čekalo únavné putování nekonečnou stepí Velkých pustin. I když zde na jihu nebyla zima tak drsná jako na severu a sněhový poprašek byl spíše výjimkou než pravidlem, poutníci trpěli poryvy ostrého chladného větru, kterému v rovné stepi nic nebránilo v rozletu. Pro ty, kteří si svůj skrovný majetek nesli na vlastních zádech a nemohli si dopřát závětrí stanů nebo vozové plachty, se stala každá noc utrpením. Nebylo divu, že široký pás rozšlapané země, který za

karavanou zůstával, lemovala čas od času nehybná lidská těla. Truchlivá připomínka zlomené lidské vůle.

Na kozlíku jednoho velkého vozu jedoucího na samém konci karavany seděli dva muži. Jedním z nich byl mladý muž zachumlaný do silného kabátu z ovčí kůže, jehož nohy zakrývala silná houně. Byl to vozká a majitel vozu, který v rukou držel opratě. Díval se zamračeně před sebe a z jeho úst co chvíli vylétla kletba. Tu na chladné počasí, tu na strastiplné putování a vyčerpané nebožáky, kteří se pletli do cesty jeho spřežení, nebo na to všechno dohromady.

Druhým mužem choulícím se na kozlíku byl poutník, na kterého se usmálo štěstí, a bylo mu nabídnuto prázdné místo vedle vozky. I on měl silný cestovní plášť těsně přitážený k tělu a zpod kožešinové čapky mu vyčuhovaly zplihlé, prošedivělé vlasy. Muž únavou přivíral oči, chvílemi upadal do zimomřivého spánku a jeho sinalá pleť výmluvně hovořila o vyčerpání z dlouhého pochodu. I v dřímotě jednou rukou podvědomě objímal velký cestovní vak, ze kterého vyčuhoval hmatník loutny.

Jeho společník se na něj několikrát nerudně zamračil a očividně mu nehodlal dopřát ani chvilku tak žádoucího odpočinku.

„U Gortarova biče, ten zatracený vítr mi zalézá snad až do morku kostí! V takovéhle zimě tu všichni do jednoho zkapeme. Kdo to kdy slyšel, vydat se v zimě na cestu Pustinami! No řekněte, nemám sakra pravdu?“

Potulný zpěvák cosi zamumlal do kápě svého pláště a na potvrzení vozkových slov se pokusil přitáhnout plášť ještě těsněji k tělu. Jeho neslyšná odpověď však nebránila vozkovi, aby pokračoval v samomluvě.

„Já jsem přeci takové hovado, že jsem se nechal přesvědčit k téhle zkurvené cestě... Ale to ta moje stará! Jediné, co ji zajímá, jsou stříbrňáky, které dostala jako zálohu od toho starého lichváře Yochaje! Ale že já tady chcípnu zimou nebo nás tady všechny zamordují potulní yaarité, to jí bylo jedno. Mrcha jedna nenasytná!“

Vozka znechuceně odplivl a pak prudce zatáhl za opratě, aby zastavil spřežení.

„Prr, zatraceně, tak stůjte!“

Hned potom se halasně utrl na pěšího poutníka, který se již nějaký čas unaveně přidržoval postranice vozu, který jel před nimi. Vyčerpáním se mu zapletly nohy, a tak upadl přímo do cesty vozkova spřežení.

„Hej, zvedej se, ty zatracená bído. Nebudu tu čekat do večera, než se panstvo zvedne. Co sem lezeš, když neumiš chodit?“

Vyčerpaný poutník se zvedl a podstoupil stranou, aby vozu uvolnil cestu. Vozka uchopil bič, který měl zastrčený na boku svého kozlíku, a práskl s ním do vzduchu, aby pobídl unavené spřežení k další chůzi. To, co se před nimi odehrálo, konečně probralo vozkova společníka z letargie.

„Je vyčerpaný, stejně jako já. Možná by se sem k nám ještě vešel?“

„To tak určitě! A potom bych mohl pobrat všechnu tu další bídu, která se tu plouží po svých. A kdo mi za to zaplatí? Moje kobyly už toho mají i tak dost. Jen ať jde pěkně po svých. Neměl sem lézt, když to nevydrží.“

„Ale mě jste na kozlík vzal?“

Vozka se svého spolucestujícího podíval a zaškaredil se.

„Jo, to máte pravdu. Vzal a vypadá to, že toho asi budu za chvíli litovat. To bylo jen kvůli té vaší loutně, co vám čouhá z vaku. Říkal jsem si, že jste potulnej zpěvák. A ti, to se přece ví, bývají hotovou studnicí zpráv a novinek. Vždyť se taky toulaj od domu k domu! Jo, doufal jsem, že si s vámi poklábosím a ta zatracená cesta mi bude líp utíkat. Ale zatím z vás toho moc nevypadlo, leda tak dobrej den a děkuju a víc jsem se nedozvěděl. A to tu sedíte už skoro hodinu!“

Zpěvák se omluvně usmál. „Máte pravdu, nejsem dnes moc dobrý společník. Omlouvám se, ale od té doby, co jsme přešli brody přes Gawridurn, je to den ode dne horší. Člověk si neodpočine ani v noci. Na

dnešek jsem zimou oka nezamhouřil. Už toho mám opravdu plný boty. Potřeboval jsem si alespoň na chvíli oddychnout. Dnes bych snad do tábora nedošel. Jsem vám neskonale vděčný. Kdybych tušil, že to bude takhle namáhavé, nikdy bych se na tu cestu nevydal.“

Vozka se ušklíbl. „No, to jste se najednou nějak rozpovídal... A koukám, že jste podobnej hňup jako já! Já se na tuhle výpravu vydal jen kvůli tý semetrice, co ji mám doma. To bylo porád... Nemám peníze na mouku, nemám peníze na mlíko pro děti... No a já na to – tak proč sis ty haranty pořizovala, když je neuživíš?“

„Ty děti nejsou vaše?“ projevil poutník povinný zájem.

„Ale co vás bere, drahej pane. Jen jeden, ten nejmladší. Já jsem forman, porád na cestách. Kdy já bych tak asi dělal děti. Já hledal hospodyně a kuchařku, abych měl kde hlavu složit, když se vrátím z cest. Ale to se musí uznat, že vařit ta moje opravdu umí. Sakra, jak já bych si teď dal tu její teplou polívku! A co já pořád něco povídám... Odkudpak jste vy?“

„Z Dôrminaru.“

„A zatraceně!“ Vozka se na svého společníka uznale podíval. „To už máte za sebou pořádný kus cesty. A kam máte namířeno?“

„Do Pětiměstí. Do Khaspiru.“

„Hyjé, pohněte se,“ vozka pobídl spřežení a opět se podíval na společníka.

„Fííha.“ Vozka údivem zapískal.

„To teda máte před sebou ještě kus cesty. Co vás u všech bohů vedlo k tomu, vydat na tak dalekou cestu v zimě? I v létě by na takový pouti jeden prošoupal boty na cestě tam a druhý při cestě zpátky!“

„To máte tak, příteli. Moje rodina sice žije v Dôrminaru, ale rodiče pocházeli z Khaspiru. Utekli na sever před Ghireshi, nebo jak jim říkáme na severu, před Gortrogy. Ale zbytek rodiny v Khaspiru zůstal. Před časem přišel list, že poslední z otcových bratrů zemřel a odkázal

mému otci nějaký majetek, který uložil v Khaspiru u zinbatů, penězoměnců. Musí se vyzvednout do jara, jinak propadne. Víte, můj otec už je stařec. Tak jsem se na cestu vydal já.“

Vozka zamyšleně zakýval hlavou. „A stojí ten majetek alespoň za všechno to trmácení?“

Zpěvák neurčitě zavrtěl hlavou. „Jo, to kdybychom věděli. V tom listu stálo jen dědictví. Ale jaké, to neví nikdo. Bylo to těžké rozhodování. Ale znáte to, se zinбаты se nedá smlouvat. Ber, nebo nech ležet. Všechno, nebo nic. A tak jsem si řekl, že vyrazím. Když nic jiného, alespoň uvidím kraj, odkud pocházeli rodiče.“

„Jo, jo, život není peříčko. Jak se vlastně jmenuješ, zpěváku?“

„Yamin Shavi.“

„Cože?“ Vozka se překvapeně otočil ke svému společníkovi. „Opravdu? Ten Yamin, co mu říkají Khaspirský slavík?“

Poutník přikývl a pobaveně se usmál vozkovu nelíčenému překvapení, když nechápavě vrtěl hlavou.

„Teda, kdo by to byl řek, že na týhle zkurvený cestě potkám slavného Khaspirského slavíka a ještě budu mít tu čest pozvat ho k sobě na kozlík! To až budu vyprávět svý starý, tak mi to nebude věřit!“

Pak se vozka znovu obrátil ke zpěvákovi.

„V Merélosu se říká, že jste své písně přednášel i v Minalrontu... Teda v době, kdy ten hrad ještě azrakhârovi říkal pane. Je to pravda?“

Když Yamin mlčky přikývl, vozka se zamračil a úkosem se na svého společníka podíval. „To byste ale měl bejt zámožnej člověk, Yamine. Přednášet písně takovému panstvu! Ty vás určitě neodmění jen tak nějakým tharnerem.“

Zpěvák se smutně usmál. „Bejvávalo. Od té doby, co patří Merélos Rômenkhôrovi a všechna šlechta a bohatí kupci z města utekli, už tam nám zpěvákům pšenka nekvete. Kdybych neměl v Merélosu staré

známé, kteří mě u sebe nechali přespat, skončil jsem v noclehárně pro chudé.“

„Nepovídejte, a kdopak byl ten dobrodinec? Víme, já Merélos znám jako svý boty,“ zeptal se zvědavě vozka.

„Kupec Tharnizir v Tržní ulici. Znáte?“

„To si pište. To vám bejval pěkně bohatěj člověk. Však se taky jeho syn dvořil jediné dceři toho lichváře Yochaje, kterej si mě najal na tuhle cestu. Reanna se jmenovala... Po celým městě se povídalo, že je ruka v rukávě a svatba je na spadnutí. Ale pak mladej pán odplul někam na jih a v tom Elshirově lénu se po něm slehla zem. Zmizel a nikdo o něm prý neslyšel už více jak rok. Tak se to aspoň povídá...“

Yamin smutně zakýval hlavou. „Vím, ten příběh jsem slyšel. A věru že to nebylo veselé povídání. Taky jsem z toho domu zmizel tak rychle, jak to šlo. Ze starého pána se stal divný pavouk. Ještě tak s jeho manželkou, s paní Serniphel, se dalo povídat... A kam vlastně máte naměřeno vy?“

Vozka práskl bičem a odpověděl. „Kam? Jako všichni do Chagaru a předtím do Ghodrie. Vezu tam plátno z tkalcovských dílen toho lichváře Yochaje.“

„Vy svého chlebodárcе moc rád nemáte, co? A Ghodrie... Tam jsem nikdy nebyl. Znáte tu oázu?“

Vozka se usmál. „Kdo by taky měl rád zinbata a lichváře. Zlat'áků má plný truhly a se mnou se hádal o každěj tharner. Jo, a Ghodria, drahej pane, tu já znám jak svý boty. Mezi námi, prdel světa ztracená v pustině, ale na druhý straně jediný místo, kde člověk může na pár dní složit hlavu v teple. Už abychom tam byli.“

„Slyšel jsem, že je to velká oáza. Prý má skoro tolik obyvatel jako Merélos. A jsou tam prý věhlasné trhy.“

Vozka se ušklíbl. „Jo, trhy tam jsou, ale hlavně s otroky a tihle nebožáci taky tvoří většinu obyvatel tý zasraný oázy. Jinak je tam několik velkejch statků, na kterých se ten lidskej dobytek dře až do úmoru.“

Yamin se zamračil. „Když to tam tak znáte, porad'te. Najdu tam nějaké místo, kde bych mohl vybalit loutnu a vydělat si pár celebírů na další cestu?“

Vozka se zamračil. „No, Yamine, to opravdu nevím. Jak jsem řekl, je to prdel světa a její obyvatelé jsou lakomí až běda a každej tharner obrací, že to hezký není.“

Pak se však vítězoslavně usmál. „Ale počkejte, přece jenom bych o něčem věděl. Pokud vás někde přijmou a dobře zaplatí, tak to bude na jediném místě.“

Yamin se na společníka s nadějí podíval. „Ano?“

„Statek Etal Shar.“

Shorei se starostlivě rozhlédla po rozlehlém atriu, po jehož obvodu hořelo ve velkých bronzových koších dřevěné uhlí. Vedle každého ohřívače ho byl připravený plný pytel a Shorei vyčlenila dva sluhy jen na to, aby jednotlivé koše obcházeli a dohlíželi, aby žádný z nich nevyhasl. Nad atriem byl roztažený baldachýn ze silného plátna, který měl pomoci udržet teplo sálající z řeřavých a žhnoucích uhlíků. Paní domu však přesto nespokojeně zavrtěla hlavou a pomalu obcházela připravené stoly, aby se osobně ujistila, že ke všem křeslům u stolů teplo z ohřívačů dosáhne.

Žádná z komnat statku Etal Shar bohužel nebyla schopná naráz pojmout tolik hostů, kolik jich na dnešní večer její manžel pozval. V létě by to nebyl problém, vždyť v atriu se běžně připravovaly větší hostiny, než byla ta dnešní. Jen během svatby její druhé dcery Kayneh se zde tísnila více jak stovka svatebčanů. V zimě se však podobné slavnosti

nepořádaly, nepřálo tomu chladné počasí. I když v Ghodrii nikdy nemrzlo a nepadal zde sníh ani nefoukal ostrý vítr jako v okolní stepi, i zde byly zimní večery a noci nepříjemně chladné.

Její manžel Naram však tvrdošijně trval na svém, že pozve všechny bohaté statkáře a kupce z Ghodrie. Důvod jeho tvrdošijnosti byl naprosto prozaický. Včera zabouchal u vrat jejich dvora nečekaný host, ze kterého se vyklubal proslavený bard zvaný Khaspirský slavík. Naram se s ním kdysi setkal na hradě jejich pána a majitele statku, a tak jej okamžitě pozval dál. A že byl ten zpěvák mistr nad mistry, ukázal již ten večer, kdy jen krátce něco pojedl a popil a pro potěšení pána domu a všech obyvatel statku pak přednesl zpěv o Lovci se lví kůží, který popisuje prastarou historii o vzniku proslulého rodu chagarských vládců. Ten mazaný zpěvák vybral svůj zpěv velmi chytře, aby se vlichotil do přízně pána domu, který jako levoboček z rodu chagarských Goniů skutečně pocházel. Nebylo divu, že Naram byl nadšený a hned si se zpěvákem plácl, že následující den přednese jeden z nejkrásnějších zpěvů severu, který tam Naram kdysi při jedné ze svých cest zaslechl. Ta píseň jej tehdy naprosto uchvátila a od té doby neměl možnost ji znovu slyšet. Proto přikázal připravit hostinu a nechal pozvat každého, kdo v Ghodrii něco znamenal. Ješitnost zděděná po slavných předcích mu nedovolila nechat si ujít příležitost blýsknout se před svými bohatými sousedy. A muselo se spěchat, protože času nebylo nazbyt. Karavana, se kterou zpěvák přicestoval, měla totiž po krátkém odpočinku již pozítří pokračovat dál na jih.

Když na všechno dohlédla, zavolala si Shorei majordoma, aby mu přenechala kontrolu nad atriem, a šla se podívat do kuchyně na přípravu pokrmů. Potom se odebrala do své komnaty, aby se převlékla a připravila se na vítání jednotlivých hostů.

O hodinu později již byla všechna místa kolem stolů obsazená. V čele stolu seděl Naram, po levém boku měl svou ženu Shorei, z druhé strany seděla jeho nejmladší dcera Parsa. Kolem stolů pak seděli Naramovi sousedé i se svými rodinami. Na opačném konci pak usedl sám velitel karavany, se kterou jeho host přicestoval. Toho pozval Naram zcela záměrně. Chtěl tak podpořit svého hosta a dát tímto způsobem veliteli vědět, jak vzácný poutník v jeho karavaně cestuje.

Když služebnictvo rozneslo připravené pokrmy a všichni byli na svých místech, kývl Naram na majordoma, který několikrát zaklepal tyčí o dutou hůl, aby přehlušil hlasitý hovor hostů a zjednal tak ticho pro svého pána. Když se hovor utišil, Naram se postavil.

„Vážení sousedé a hosté! Chtěl bych všem poděkovat, že jste přijali mé pozvání a v tento neobvyklý a chladný čas neváhali a opustili teplo svých domovů, abyste navštívili statek Etal Shar. Doufám, že odměnou za tuto nepohodu vám budou jak bohaté pokrmy, na jejichž přípravu dohlížela má manželka s dcerou, tak především vystoupení proslaveného Khaspirského slavíka, který do naší oázy dorazil s karavanou až z dalekého Merélosu. Ta zde bude bohužel meškat jen několik krátkých dní, a proto bylo nutno spěchat. Tímto vítám i jejího velitele Arshaka Sarema, který také laskavě přijal mé pozvání. Začneme tento vzácný večer přípitkem na počest našeho hosta Yamina Shaviho zvaného Khaspirský slavík!“

Naram pozvedl svůj pohár naplněný horkým kořeněným vínem a přelétl očima shromážděné hosty. S pocitem zadostiučinění postřehl, že jméno vyvolalo mezi přítomnými vzrušený šepot a u velitele karavany Arshaka způsobilo překvapené pozdvihnutí obočí. Když se všichni napili a položili poháry zpět na stůl, Naram pokračoval: „Aby těm překvapením nebyl konec, s radostí vám mohu oznámit, že náš host se uvolil přednést jeden z velkých zpěvů severu, který je tady u nás v Ghodrii téměř neznámý, i když jméno jeho hrdiny jistě slyšel každý z vás.“